

Liisa Kontturi-Paasikko

YDINKESKEISYYS SEURATANSSIN OPETTAMISESSA

YDINKESKEISYYS SEURATANSSIN OPETTAMISESSA

Liisa Kontturi-Paasikko

Opinnäytetyö

Syksy 2010

Tanssinopettajan koulutusohjelma

Oulun seudun ammattikorkeakoulu

TIIVISTELMÄ

Oulun seudun ammattikorkeakoulu
Tanssinopettajan koulutusohjelma

Tekijä: Liisa Kontturi-Paasikko
Opinnäytetyön nimi: Ydinkeskeisyys seuratanssin opettamisessa
Työn ohjaajat: Petri Hoppu, Anssi Kirkonpelto
Työn valmistumislukukausi ja –vuosi: syksy 2010
Sivumäärä: 34 + 1

TIIVISTELMÄ

Tämä opinnäytetyö liittyy tiiviisti tekijän opettajan työhön Oulun seudun ammattikorkeakoulun (OAMK) tanssinopettajakoulutuksessa. Työn tekijä toimii tanssinopettajien ja –ohjaajien kouluttajana OAMK:n lisäksi useissa eri yhteyksissä ja hakee työnsä avulla uudenlaista lähtökohtaa seuratanssin opettamiseen.

Opinnäytetyön tavoitteena on ollut selvittää seuratanssin opetuksen olennaisimmat ytimet eli asiat, joihin laji pohjautuu ja luoda orientaatiopohja, jossa tärkeimmät ytimet ovat tanssinopettajien ja –opiskelijoiden käytettävissä ja sovellettavissa. Lähtökohdaksi on otettu ydinkeskeisen opettamisen soveltaminen seuratanssin opetukseen. Seuratanssin kentällä on vielä vallalla behavioristiseen ajattelumalliin pohjautuva opetuskäsitys, kun taas yleinen koulutuskenttä yhä enenevässä määrin suuntautuu kohti näkemystä, jossa oppija on aktiivisessa roolissa omassa oppimisessaan ja jossa jokaiselle tulisi luoda mahdollisuus edetä oppimisessa omassa tahdissaan.

Tutkimusmenetelminä on käytetty haastattelututkimusta ja toimintatutkimusta. Haastattelututkimuksen avulla on saatu tietoa kentällä työskentelevien opettajien ajatuksista siitä, mihin suuntaan tulevien tanssinopettajien opintoja tulisi suunnata. Tanssinopettajaopiskelijoiden kanssa tehdyn toimintatutkimuksen avulla löydettiin seuratanssille tärkeimmät ydinasiat, joiden tutkimista työn tekijä jatkaa saman ryhmän kanssa didaktiikan opinnoissa.

Työn tärkein anti ovat toimintatutkimuksen avulla löydetyt ydinasiat, joita tanssinopettajakoulutuksesta valmistuvat seuratanssinopettajat toivottavasti ottavat aktiivisesti käyttöön työelämäänsä siirtyessään. Nämä ydinasiat ovat myös niitä, joita tanssinopettajaopiskelijat voisivat lähteä tutkimaan syvemmin omissa opinnäytetöissään. Haastattelututkimuksen antiin ja toimintatutkimuksen tuloksiin pohjautuen voidaan tehdä se johtopäätös, että seuratanssin opettamiseen on mahdollista löytää uusi lähestymistapa ydinkeskeisen ajattelumallin avulla.

Asiasanat: seuratanssi, ydinkeskeisyys, sosiaalisuus, kehonhallinta, musiikki

ABSTRACT

Oulu University of Applied Sciences
Dance Department

Author: Liisa Kontturi-Paasikko
Title of thesis: Core-based teaching in social dance
Supervisors: Petri Hoppu, Anssi Kirkonpelto
Term and year when the thesis was submitted: autumn 2010
Number of pages: 34 + 1

ABSTRACT

This thesis is strictly connected to it's author's work as a teacher in Oulu University of Allied Sciences Dance Department. The author is connected to several dance teacher and –instructor relations and is searching for a new approach to teaching social dance.

The major aim of the thesis has been to search the most important antecedents of learning social style dancing and to create an orientation basis for professional dance students and dance teachers. The principle of this thesis has been the method of core-based motor teaching. Teaching of social dance is still mainly based on behavioristical methods, when the mainstream of teaching is more and more based on how students own actions determine the quality of learning.

Methods of this thesis has been an unstructured interview and an action research. With interviewing dance teachers the thesis got information about the exceptions towards the studies that dance department is offering. The process with dance students gave a view to the fundamentals (antecedents) of social dancing. These fundamentals are going to be researched by the same group in their pedagogical studies during dance teacher education.

The main issue of the thesis has been the antecedents, which future dance teachers will hopefully introduce in the field after graduating. These antecedents also bring a good basis to do research and maybe to pick one of them to a new thesis from dance department of Oulu University of Applied Sciences.

A conclusion can be made, according to interview and action research, that there is a possibility to find a new approach to teach social dance through core-based thinking.

Keywords:
social dance, core-based teaching, social skills, body awerness, music

SISÄLLYS

1	JOHDANTO	6
2	TAUSTA JA MENETELMÄT	7
2.1	Haastattelututkimus	8
2.2	Toimintatutkimus	10
3	YDINKESKEINEN OPETTAMINEN	14
3.1	Yleistä ydinkeskeisestä opettamisesta	14
3.2	Kymmenen keskeistä periaatetta ydinkeskeisessä opettamisessa	16
3.3	Opettajan rooli	22
4	TUTKIMUKSEN TULOKSIA	24
4.1	Teemahaastattelun yhteenveto	24
4.2	Toimintatutkimuksen yhteenveto	27
5	SEURATANSSIN TÄRKEIMMÄT YDINALUEET	29
5.1	Sosiaalisuus	29
5.2	Kehonhallinta	30
5.3	Musiikki	30
5.4	Tanssilajit ja –askelikot	31
6	YHTEENVETO JA POHDINTA	33
	LÄHTEET	36
	LIITE	

1 JOHDANTO

Pedagogisen opinnäytetyöni keskeinen tavoite on toimia orientaatiopohjana seuratanssin didaktiikan opintoja suunnitteleville kouluttajille tai niitä suorittaville opiskelijoille. Tulen työssäni selvittämään ydinkeskeisen opettamisen periaatteita suhteessa seuratanssin opettamiseen. Ydinkeskeisen opettamisen periaatteisiin kuuluu se, että alkeisopetuksesta lähtien opetuksessa on mukana asian tärkein ydin/ytimet, jonka/joiden ympärille oppilaat voivat opettajan ohjauksella rakentaa oppimisrenkaita ja jokainen omaan tahtiinsa kehittää taitoaan. Kun tanssinharrastajat opetetaan alusta lähtien ymmärtämään, mistä tanssiminen syntyy ja minkä ympärille se rakentuu, uskoisin, että oppiminen tapahtuu syvemmin kuin perinteisellä tavalla opetettaessa.

Raporttini aluksi selvitän tutkimukseni taustaa ja menetelmiä. Esittelen lyhyesti haastattelututkimukseeni valitut seuratanssinvaikuttajat sekä toimintatutkimuksen periaatteen. Teoreettisessa viitekehyksessä käsittelen lähdekirjallisuuteen pohjautuen ydinkeskeisen oppimisen kymmentä tärkeintä periaatetta ja pohdin niiden yhteyttä seuratanssinopetukseen. Tämän jälkeen esittelen haastattelututkimuksen tulokset ja kuvaan toimintatutkimuksessa esille tulleet ydinasiat.

Opinnäytetyöni vastaa omaan tarpeeseeni muuttaa seuratanssin opettamisen periaatteita siten, että seuratanssin opetuksessa TANSSI -sana painottuisi ainakin yhtä voimakkaasti kuin SEURA -sana ja että tulevilla opettajilla olisi riittävän vankka ymmärrys tanssimiseen liittyvien asioiden opettamisesta eri ikäisille ja tasoisille tanssijoille. Koen aiheeni olevan erittäin ajankohtainen, koska seuratanssin harrastuskentässä ovat yhä enenevässä määrin vallalla ns. massakurssit, joissa oppilaita voi yhdellä tunnilla olla jopa 100-150 ja SEURA -sana valtaa yhä enemmän alaa TANSSI -sanalta opettamisen vääjäämättä muuttuessa massan viihdyttämiseksi enemmän kuin tanssillisten asioiden opettamiseksi.

2 TAUSTA JA MENETELMÄT

Kiinnostus työni aiheeseen on herännyt oman opetustyön kautta. Koen, että tällä hetkellä seuratanssinopetuksesta puuttuu pitkäjänteinen työ, joka kehittäisi tanssijoiden tanssillista osaamista. Opetuksessa korostuu erittäin voimakkaasti seuratanssin sosiaalinen puoli –trendinä on järjestää isoja tanssileirejä ja kursseja, joissa tanssitunnilla saattaa parhaimmillaan olla jopa 100-200 ihmistä. On itsestään selvää, että opetuksen lähtökohta tämäntyyppisellä kurssilla on kokonaan toinen kuin kurssilla, jossa opettaja voi olla henkilökohtaisessa kontaktissa jokaisen oppilaan kanssa. Tämän vuoksi näillä kursseilla opettajan rooli on enemmänkin toimia viihdyttäjänä, joka pitää huolen siitä, että ihmisillä on hyvä olla ja että he saavat tanssia paljon.

Suuri haaste onkin se, miten tämäntyyppisille kursseille voisi luoda motoriseen oppimiseen otollisen ilmapiirin ja millä keinoilla ihmisiä saisi motivoitua taidon oppimiseen sosiaalisen ulottuvuuden lisäksi. Toivoisin, että työni saisi tulevia tanssinopettajia ja –ohjaajia kehittämään keinoja siihen, että opetuksen kentällä tanssillisuus ja sosiaalisuus saataisiin kulkemaan rinnakkain arvottamatta toista tärkeämmäksi kuin toista. Seuratanssin opetukseen tulisi kyetä luomaan putki, jonka läpikäytyään harrastajalla olisi valmiudet halutessaan päästä tanssin amatilliseen koulutukseen enkä usko tämän olevan mahdollista ilman opetuksen lähtökohdan muuttamista.

Seuratanssi tarkoittaa tässä työssä suomalaisessa tanssikulttuurissa elävää paritanssitilannetta, jossa tanssiminen perustuu vapaaseen vientiin eli siihen, että ennalta sovittuja kuvioita tai tanssilajia ei ole vaan pari luo yhteisen tanssin keskinäisen kommunikaation avulla, huomioiden soivan musiikin ja olemassa olevan tanssitilanteen.

Olen käyttänyt työni tutkimusmenetelminä haastattelututkimusta (teemahaastattelu) ja toimintatutkimusta. Toimintatutkimuksen pohjaksi tehdyssä teemahaas-

tattelun on selvitetty seuratanssikentän tarpeita ja toiveita tulevien opettajien osaamisen suhteen. Toimintatutkimus on tehty yhdessä seuratanssin 1. vuosikurssin opiskelijoiden kanssa keväällä 2010 ja olen sen pohjalta luonut rungon seuratanssin opetuksen ydinkeskeisyydelle. Näiden tutkimusten pohjalta rakan seuratanssin didaktiikan opetussuunnitelman orientaatiopohjan, jota pyrin hyödyntämään ja soveltamaan opettaessani Oulun seudun ammattikorkeakoulun seuratanssin suuntautumisvaihtoehdossa ja myös muilla tanssinohjaukseen ja -opetukseen liittyvissä koulutustilaisuuksissa. Oulun seudun ammattikorkeakoulusta valmistuvat tanssinopettajat ovat laaja-alaisen koulutuksensa johdosta avainasemassa muutoksen aikaansaamisessa ja pystyvät halutessaan jakamaan tietotaitoaan kentällä toimiville ohjaajille ja kouluttamattomille tanssinopettajille. Koska opetuksen kenttä on tällä hetkellä erittäin monimuotoinen ja muuttuva, on mielestäni äärimmäisen tärkeää, että tuleva tanssinopettaja ymmärtää lajin lähtökohdat (ytimet) ja pystyy tulevassa työssään tekemään tarpeellisia valintoja riittävän suuresta määrästä metodeja ja soveltamaan näitä eri ikä- ja tasoryhmille.

2.1 Haastattelututkimus

Tarkoitukseni oli teemahaastattelujen avulla kartoittaa niitä odotuksia, joita kentällä on OAMK:n tanssinopettajakoulutuksesta valmistuneen opettajan osaamisesta. Lähetin sähköpostilla kirjallisen haastattelun kahdeksalle pitkän linjan tanssinopettajalle / -ohjaajalle. Valitsin haastateltavat niin, että mukana olisi seuratanssin parissa ammattimaisesti toimivia ihmisiä, joiden lähtökohdat opettamiselle ovat erilaiset ja jotka toimivat erilaisissa toimintaympäristöissä. Kaikki haastateltavat tekevät tanssinopetusta joko omassa tanssikoulussa, seurojen ja koulujen tilaamana tai toimivat yrittäjinä markkinoiden kurssinsa itse. Seuraavassa on lyhyt kuvaus niistä henkilöistä, joita pyysin vastaamaan haastatteluun:

- Raili Laine, tanssikouluyrittäjä Tampereelta. Monipuolinen tanssitausta, edustaa seuratanssissa ”perinteistä” tanssikoulu -ajattelutapaa. Tehnyt paljon tanssintutkimusta.

- Juhani Tahvanainen, tanssinopettaja ja luokanopettaja Joensuusta. Kilpatanssitausta, innovatiivinen ote seurataanssin kehittämiseen. Ollut mukana synnyttämässä Suomen Seurataanssiliittoa, tanssileiritoimintaa ja montaa muuta nykyään itsestään selvää asiaa. Opettaa paljon leireillä ja eri seurojen vieraana. Suomen seurataanssiliiton ohjaajakoulutussysteemin ja Latinobic- tuotemerkin isä.
- Maija Astikainen, tanssinopettaja Helsingistä. Taustaltaan fysioterapeutti. Toiminut aiemmin tanssikouluyllyrittäjänä, nykyään järjestää itse kursseja vuokratiloissa. Korostaa kaikessa opetuksessaan ihmisläheisyyttä.
- Timo Arstila, tanssivalmentaja Oulusta. Rock'n'swing ja kilpatanssitausta. Opettaa seurataansseja ja rock'n'swingtansseja tanssileireillä, seuroissa ja erilaisissa projekteissa. Ollut useamman vuoden ajan opettamassa rock'n'swingtansseja OAMK:n opiskelijoille. Suomen seurataanssiliiton ja Suomen tanssiurheiluliiton rock'n'swing-valmentajakoulutuksen kouluttaja.
- Tommi Koivula, tanssinopettaja Tampereelta. Rock'n'swing ja kilpatanssitausta. Tekee aktiivista valmennustyötä Boogie Woogien parissa, organisoii leirejä ja opettaa seuroissa ja tanssileireillä sekä rock'n'swing- että seurataanssilajeja. Suomen tanssiurheiluliiton rock'n'swing-valmentajien kouluttaja .
- Kati Koivisto, tanssinopettaja Porista. Kilpatanssitausta, valmistunut OAMK:n seura- ja kilpatanssin suuntautumisvaihtoehdosta vuonna 2002. Työkennellyt valmistumisensa jälkeen oululaisessa tanssikoulussa, opettaa OAMK:lla ja kiertää opettamassa isoilla tanssileireillä, Latinobic- kouluttaja. Oma tanssikoulun Porissa. Nuoren polven opettaja, joka pystyy viihdyttämään isoja massoja ja on yritystä perustaessaan joutunut miettimään asiaa myös yrittäjän näkökulmasta.
- Elina Maula, tanssinopettaja Pietarsaaresta. Aiemmalta koulutukseltaan liikunnanohjaaja (AMK). Valmistunut OAMK:n seurataanssinopettajan suuntautumisvaihtoehdosta 2010.

2.2 Toimintatutkimus

Valitsin toimintatutkimuksen työskentelymenetelmäksi, koska halusin saada ajatuksilleni vastakaikua muilta seuratanssin parissa työskenteleviltä ja siihen suuntautuvilta ihmisiltä. Päädyin pyytämään yhteistyökumppaneikseni Oulun seudun ammattikorkeakoulun seuratanssin suuntautumisvaihtoehdon 1. vuosikurssin opiskelijoita, joiden kanssa OAMK:n päätoimisen tuntiopettajan työni puitteissa olisin joka tapauksessa käsitellyt alkeisdidaktiikan asioita. Toimintatutkimus vaatii tiivistä yhteistyötä siinä mukana olevien kesken ja sen järjestäminen työelämässä kiinni olevien tanssinopettajien kesken olisi ollut aikataulullisesti kohtuuttoman hankalaa ja tutkimusta ei olisi voitu tehdä tiiviissä ajanjaksoissa, kuten se nyt pystyttiin tekemään. Lisäksi OAMK:in tanssinopettajaopiskelijoilla kertyy opiskeluaikana paljon laaja-alaista tietoa sekä eri tanssilajeista että niihin liittyvistä ilmiöistä ja heidän valmiutensa kyseenalaistaa olemassa olevia asioita ovat uskoakseni paremmat kuin monella kentällä pitkään työtä tehneellä tanssinopettajalla.

Toimintatutkimus on tapaustutkimuksen kaltainen käsite, joka antaa tulkitsijalleen vapauden määritellä sitä. Toimintatutkimus voidaan nähdä pikemminkin tutkimusstrategiana kuin erityisenä tutkimusmenetelmänä.

Törrösen & Vornasen (2010) mukaan Arja Kuula on kuvannut toimintatutkimusta käsittelevässä teoksessaan toimintatutkimuksen tutkimusprosessia näin:

- tutkittavat ovat aktiivisia osallistujia muutos- ja tutkimusprosesseissa
- tutkijan ja tutkittavien suhteen perustana on yhteistyö ja yhteinen osallistuminen
- toimintatutkimus suuntautuu käytäntöön ja se on ongelmakeskeistä
- tutkimusprosessi on syklinen: ensin valitaan päämäärät, sitten tutkitaan ja kokeillaan käytännön mahdollisuuksia edetä päämäärään. Tämän jälkeen taas arvioidaan ensiaskelia ja muotoillaan ja tarkennetaan päämääriä, tehdään käytännön kokeiluja, arvioidaan näitä jne. Tutkimusprosessissa vuorottelevat suunnittelu, toiminta ja toiminnan arviointi. (Törrö-

nen & Vornanen 2010, hakupäivä 21.10.2010.)

Toimintatutkimus voidaan määritellä prosessiksi, joka tähtää asioiden muuttamiseen ja kehittämiseen entistä paremmiksi. Toiminnan kehittäminen ymmärrettään tällöin jatkuvaksi prosessiksi. Keskeistä on uudella tavalla ymmärrettävä prosessi. Toimintatutkimus piirtyy tällä tavoin ymmärrettynä lähestymistavaksi, joka ei ole kiinnostunut vain siitä, miten asiat ovat, vaan ennen kaikkea siitä, miten niiden tulisi olla. (Kajaanin AMK 2010, hakupäivä 21.10.2010.)

Oleennaista ongelman / asian kehittämisessä on toiminnan ja sen vaikutuksen jatkuva reflektointi, jonka avulla voidaan saavuttaa tuloksia, joita ei saada esille muilla menetelmillä. Reflektointi on eräs toimintatutkimuksen lähtökohta. Sen avulla yritetään päästä uudenlaisen toiminnan ymmärtämiseen ja toiminnan kehittämiseen. (Kajaanin AMK 2010, hakupäivä 21.10.2010.)

Toimintatutkimus lähtee työelämän, arjen, työn, tilanteen, ihmisen toiminnan selvittämisestä ja kartoittamisesta. Sanamukaisesti se lähtee liikkeelle tutkimuksen kohteena olevan toiminnan kuvauksesta, jossa kuitenkin painopiste on tutkijan ja kohteen välisessä yhteistyössä. Tavoitteena on muutoksen aikaansääminen. (Kajaanin AMK 2010, hakupäivä 21.10.2010.)

Toimintatutkimus kuuluu *itseohjautuviin* toiminnan kehittämisen menetelmiin. Näiden tunnusmerkkinä on, että toimiva ryhmä itse panee kehittämishankkeen alulle ja toteuttaa sen, mahdollisesti tutkijan avustamana. Yhdessä kehitetty ratkaisu on usein *parempi* kuin mitä ulkopuolinen tutkija voisi yksin saada aikaan, sillä yhteisön jäsenet tuntevat ongelman ja sen ratkaisun vaihtoehdot parhaiten. Yhteiskeskusteluissa saadaan esiin se sanaton tietous, ammattitaito ja kokemustieto, jota on alalla toimivilla ihmisillä ja jota he eivät ehkä muuten osaisi sanallisesti selittää tutkijalle. Tutkimushankkeen näkökulma täten laaje-

nee. Mitään tärkeää ei helposti pääse unohtumaan. (Routio 2007, hakupäivä 21.10.2010.)

Opinnäytetyöhöni liittyvä toimintatutkimus toteutettiin tiiviissä yhteistyössä 1. vuosikurssin opiskelijoiden kanssa keväällä 2010. Tutkimuksen tavoitteena oli omalta osaltani se, että saisin vahvistusta ajatuksilleni opetuksen lähtökohdista ja että löytäisin opiskelijoiden kanssa yhteisen näkemyksen siitä, mitkä ovat seuratanssin taustalla olevat ydinalueet eli tärkeimmät asiat, joiden ympärille lajin ymmärtäminen ja oppiminen kiinnittyy. Opiskelijoiden kohdalla asetin tavoitteeksi sen, että he ymmärtäisivät sen, että seuratanssin opettamisessa on kysymys muustakin kuin tanssikuvioiden ja –askelien opettamisesta ja asia alkaisi elää eteenpäin heidän ajatuksissaan, kullakin opiskelijalla yksilöllisellä tavalla. Seuratanssi on laaja käsite, josta on vaikea löytää yhtä ydinasiaa ja lähdimmekin hakemaan muutamaa tärkeintä.

Prosessi alkoi pohdinnalla siitä, mitä on seuratanssi ja mitä on tanssijuus seuratanssissa. Nämä kysymykset määrittelevät mielestäni pitkälti sen, mitä asioita didaktiikan opetuksessa tulee ottaa huomioon ja mihin seuratanssin opetuksella ylipäättään pyritään. Kouluttajana en halua antaa kenellekään täysin valmiita ajattelu- ja toimintamalleja ja uskoisin, että näiden pohdintojen synnyttämät ajatukset auttavat opiskelijoita löytämään omaa tietään opettajina. Määritelmät ovat olemassa verkko-oppimisalustalla kurssilla olevien opiskelijoiden käytössä ja niihin tullaan palaamaan useaan kertaan didaktiikan opintojen aikana.

Tutkimuksessa mukana olleet opiskelijat työskentelivät erilaisissa ryhmäkoonpanoissa. Jokaisen ryhmätyön jälkeen kävimme asian yhdessä läpi ja keskustelimme siitä, mihin suuntaan asiaa lähdetään seuraavaksi viemään. Pääsimme 12 oppitunnin aikana siihen, että saimme valmiiksi rungon, jossa seuratanssin opetus on jaettu neljään eri osa-alueeseen, jotka tulevat esille myöhemmin työssäni.

Opinnäytetyöhön liittyvä toimintatutkimus oli tiivis kokonaisuus, jossa opimme yhdessä työskentelemään tavalla, joka jatkuu koko didaktiikan opintojen ajan.

3 YDINKESKEINEN OPETTAMINEN

Seuratanssin opetuksen tavoitteet ovat moninaiset, koska tanssilla on ihmisille hyvin erilainen merkitys. Tämän vuoksi opettamista ja oppimista voidaan tutkia motorisen/kehollisen oppimisen näkökulmasta tai yhtä hyvin sosiaalisten taitojen oppimisen näkökulmasta. Opettamiseen ja oppimiseen liittyvää kirjallisuutta on saatavilla erittäin hyvin ja niiden antamaa tietoa voidaan hyvin soveltaa seuratanssin opettamisessa. Ydinkeskeistä oppimista ja opettamista koskeva kirjallisuus käsittelee motoriseen oppimiseen liittyviä asioita, mutta toivoisin työntekijän liittävän niitä myös muihin oppimisen alueisiin.

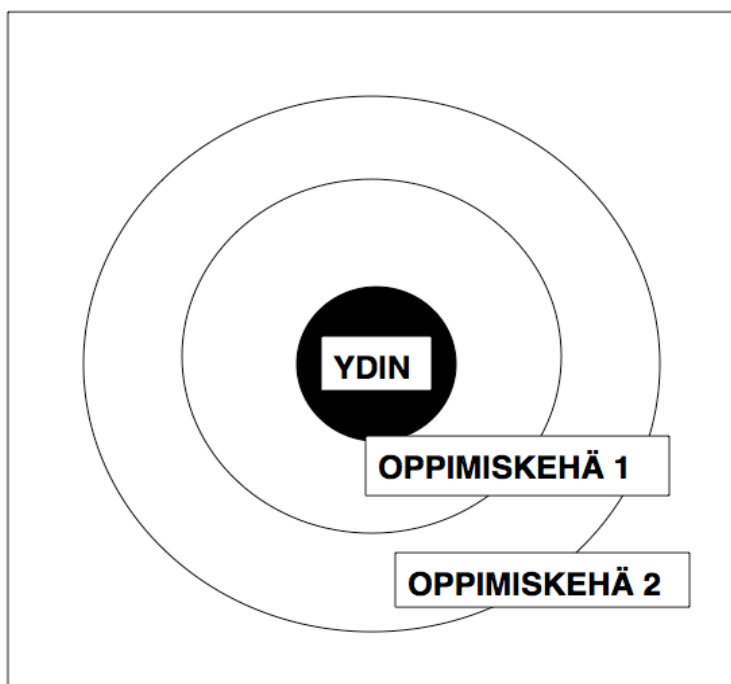
3.1 Yleistä ydinkeskeisestä opettamisesta

Ydinkeskeisessä motorisessa opettamisessa oppilaan osaaminen on oppimisen ydin, joka muodostaa oppimisen lähtökohdan ja viitoittaa opetusoppimisprosessin toteutuksen. Oppilas motivoitetaan oppimistoimintaan tarjoamalla hänelle henkilökohtaisesti motivoiva ja runsaan harjoittelun mahdollistava oppimisympäristö (Eloranta & Jaakkola 2003, 4). Malli perustuu tietoon oppilaan tunnepainotteisesta käyttäytymisestä, aivojen toiminnan rajoituksista ja mahdollisuuksista sekä mielekkään ja tavoitteellisen harjoittelun vaikutuksesta oppimiseen. Opettaminen pyrkii kehittämään oppilaalle positiivisten oppimiselämysten kokemisen kautta tunnetta ja omaehtoista oppimaan oppimisen strategiaa (Eloranta & Jaakkola 2003, 5).

Ydinkeskeisen motorisen opettamisen periaatteet tehostavat harjoittelua ja oppimista kaikissa motorisen oppimisen vaiheissa: kognitiivisessa, assosiativisessa ja automaation vaiheissa. Eriyksen voimakkaasti ja perinteiseen opettamiseen verraten ristiriitaisesti se vaikuttaa kognitiivisen oppimisvaiheen toteutukseen. Silloin perinteinen opettaminen esittelee oppilaalle uuden tehtävän ja yrittää saada häntä ymmärtämään tehtävän. Ydinkeskeisessä motorisessa opet-

tamisessa oppilas aloittaa heti alusta lähtien tehtävän ytimen harjoittelun oman skeemaresurssinsa puitteissa tutussa ympäristössä, tutussa tehtävässä sekä helpotetuissa ja houkuttelevissa harjoitusolosuhteissa. (Eloranta, 2009).

Ydinkeskeinen opettaminen tarkoittaa oppilaan oppimisen ohjailua ja avustamista ottamalla huomioon oppilaan toimintamahdollisuudet ja kokemustaustat. Tavoitteena on auttaa oppilasta löytämään oma yksilöllinen oppimispolkunsä positiivisten osaamis- ja oppimiselämysten avulla. Positiivinen ja mukava oppimisympäristö ja aktivoiva ympäristö raivaavat tilaa oppimiselle, jolloin erilaisista toteutusratkaisuksista löytyy kullekin oppilaalle sopiva motorinen oppimispolku. Osaamisen elämykset herättävät oppilaan sisäisen motivaation, joka pitää yllä omaehtoista harjoittelua tutulla oppimispolulla oppilaan etsiessä lisää osaamisen elämyksiä (Eloranta, 2009).

Kuva 1. Ydinkeskeinen motorinen oppimisperiaate. Ydin on aina oppimisprosessissa mukana. Oppimiskehien tai oppimisrenkaiden määrä on rajaton ja yksilöllinen. (Eloranta & Jaakkola 2003, 4.)

3.2 Kymmenen keskeistä periaatetta ydinkeskeisessä opettamisessa

Eloranta & Jaakkolan (2003, 5) mukaan ydinkeskeinen opettaminen perustuu kymmenen keskeisen periaatteen toteuttamiseen. Nämä periaatteet ovat:

1. Oppilaan motivaation synnyttäminen
2. Positiivisen oppimisilmapiirin luominen
3. Oppilaan osaamisytimen laajentaminen
4. Kokonaissuorituksen harjoittelu
5. Sisäisen pomon huijaaminen
6. Oivaltavaan oppimiseen ohjaaminen
7. Johdonmukaiseen toimintaan ohjaaminen
8. Pysyvien oppimismuutosten tuottaminen
9. Toiminnan ja harjoittelun maksimoiminen
10. Apuopettajien käyttäminen

Oppilaan motivaation synnyttäminen ja positiivisen oppimisilmapiirin luominen ovat kaikessa opetuksessa yksi kulmakivistä, joka opettajan tulee muistaa pitää mukana jokaisella tunnilla. Motivaation synnyttämisen merkitys on mielestäni erityisen suuri aikuisikäisillä oppilaille, joilla seurataksensa motorinen oppiminen on pitkälti aiemmin opittujen taitojen uudelleenorganisointia.

Opettajan tulisi luoda oppimisympäristöstä sellainen, jossa kaikilla oppilaille, huolimatta taitotasosta, olisi mahdollisuus kokea motivoivaa tekemistä. Ilman motivaation syntymistä ei motoristen taitojen oppiminen ole mahdollista, puhumattakaan liikunnan harrastuksen syttymisestä (Eloranta 2009, kymmenen keskeistä periaatetta). Kauppilan (2003, 43) mukaan motivaatio näkyy valmiutena suorittaa erilaisia tehtäviä opiskelupäämäärien saavuttamiseksi. Hyvä motivaatio ilmenee vastuun ottamisena opiskelusta.

Hyvä motivaatio tuottaa itseohjautuvaa opiskelua. Kauppila mainitsee myös, että opiskelijan sisäinen motivaatio on kaikista motivaation tasoista parhain. Se etenee asian sisältöä kohtaan tunnetusta kiinnostuksesta itsensä kehittämiseen. Sisäinen motivaatio näkyy siinä, että tiedolla on opiskelijalle henkilökohtainen merkitys (Kauppila 2003, 45).

Onnistumisen tunne ja yksilöllisesti sopivan tasoinen haaste (ongelmalähtöinen tai -keskeinen oppiminen) vahvistavat motivaatiota, ja syntynyt positiivinen oppimisilmapiiri lisää harjoittelun ja samalla oppimisen määrää (Eloranta 2009, kymmenen keskeistä periaatetta). Tunteet vaikuttavat toiminnan energisointiin, tavoitetason asettamiseen sekä oppijan tarkkaavaisuuteen. Tunteet määrittelevät oppimiskokemusten laadun sekä sitouttavat yhteisöön. Positiivinen tunnetila ohjaa käyttämään luovaa prosessointia, kun taas negatiivinen ajattelu ohjaa rationaaliseen ajatteluun (Rantala 2006, 33). Rantala toteaa myös, että ihmisellä on taipumus pyrkiä kohti positiivisia tunnekokemuksia, jotka syntyvät oppimisprosessissa, kun kyvyt ja haasteet kohtaavat. Haasteita ei ainoastaan anneta ulkoapäin, vaan ihmisellä on luontainen taipumus kohti haasteita ja positiivisia tunnekokemuksia (Rantala 2006, 94). Oppijan on koettava sosiaalinen ympäristö myötämieliseksi, jotta asetetut tavoitteet saavutetaan. Pelkkä päämäärien asettaminen ja niihin sitoutuminen eivät vielä riitä päämäärien saavuttamiseksi. Tarvitaan myös uskoa siihen, että itsellä on kompetenssia tehtävän suorittamiseen (Rantala 2006, 57).

Motivaatiotasolla on ratkaiseva merkitys syvempien taitojen oppimisessa, jotta oppilas oppisi kokemaan mielekkääksi seuratanssiin olennaisesti kuuluvan improvisaation ja hetkessä elämisen. Positiivisen ja luovan tunnetilan löytäminen on ensisijaisen tärkeää varsinkin miespuolisilla oppilailla, jotta tanssija kykenee ymmärtämään sen, että hän voi itse vaikuttaa siihen, mitä tanssimisessa tapahtuu ilman, että osaa tehdä ulkoa opeteltuja tanssiaskelia ja -kuvioita.

Oppilaan osaamisydintä tulee laajentaa kaiken aikaa ja mielestäni olisi parasta, jos oppilas opetettaisiin alusta asti ymmärtämään syy- ja seuraussuhteita ja tunnistamaan opittuja asioita kehossaan eli hänelle annettaisiin mahdollisuus oivaltavaan oppimiseen ja johdonmukaiseen tapaan opetella asioita. Seuratanssitunnilla voidaan antaa eriasteisia haasteita ytimen keskiön ympärille. Oman ulottuvuutensa seuratanssiin luo se, että taidon joutuu muokkaamaan uuden parin kanssa aina uudestaan ja suhteuttamaan omat oppimiskehensä sopimaan yhteen kunkin parin kanssa.

Kaikilla oppilailla on aivoissaan omaa taitotasaan vastaava skeema ja skeemaa heijastava mielikuva, joka aina mielletään kokonaissuorituksiksi. Kokonaissuorituksen muodostaa oppimisen alkuvaiheessa ns. riisuttu malli, tehtävän idea eli ydin. Tämä tarkoittaa suoritusta tai tekniikkaa, jonka vaatimustaso on laskettu niin alas, että myös taidollisesti heikompi tasoilla oppilailla olisi mahdollisuus onnistua siinä. Riisutun mallin ympärille aletaan suorituksen onnistumisen jälkeen rakentaa yhä haasteellisempia ja taidollisempia harjoitteita, uusia oppimisen ydinrenkaita (Eloranta 2009, kymmenen keskeistä periaatetta).

Perinteisesti opettaminen on rakentunut lajitekniisten ydinkohtien varaan. Ydin-keskeisen toteutuksen teknisenä lähtökohtana on lajin oleellisen osan eli sisällöllisen ytimen harjoittelu. Oppilaiden taitotaso eli osaamisydin ratkaisee sen, kuinka paljon sisällöllisen ytimen ympärille on mahdollisuus rakentaa haasteita eli ns. ydinrenkaita. Ydinrenkaan sisälle voi rakentaa niin paljon harjoitteita kuin on tarpeen (Eloranta 2009, kymmenen keskeistä periaatetta). Samalla tanssitunnilla voi siis olla niitä, jotka harjoittelevat tanssilajin perusliikkumisen perusteita ja niitä, jotka maustavat perusliikkumista erilaisilla tyylinmuokaisilla variaatioilla.

Uusi oppiaines rakentuu aina vanhan, jo olemassa olevan tietorakenteen päälle. Tämä tarkoittaa sisäisten mallien eli skeemojen rakentumista. Nämä mallit ohjaavat oppimista. Konstruktivisen käsityksen mukaan sisäiset mallit ovat aina

mukana uutta ainesta opittaessa (Eloranta 2009, kymmenen keskeistä periaatetta). Kun tehokkaan oppimisen kulmakivinä pidetään osallistumista ja omien yksilöllisten tietorakenteiden kehittämistä, niin itseohjautuvuus nousee tärkeäksi oppimisen tekijäksi (Kauppila 2003, 82). Opetus pyrkii maksimoimaan oppimista opettamalla oppilasta johdonmukaiseen toimintaan. Johdonmukaisuus ja pitkäjänteinen itsearviontitalaito kehittyvät kaikessa harjoittelussa suoritusytimen laajentuessa perusteista yhä tarkemman koordinaation suuntaan (Eloranta 2009, kymmenen keskeistä periaatetta).

Oivaltavan oppimisen käynnistäminen edellyttää tunneaivojen herättämistä, siis motivaatiota, mutta myös sopivia oppimishaasteita (vrt. ongelmakeskeisyys/lähtöisyys). Oivaltavaa oppimista (vrt. omaehtoinen oppiminen) nopeuttava mekanismi löytyy ylemmästä aivokeskusten keskinäisestä hermoverkosta: tunneaivot herättävät ajattelun, päättelyn ja ideoinnin keskuksien vuorovaikutteeseen suhteeseen (Eloranta 2009, kymmenen keskeistä periaatetta).

Olen havainnut tanssioppilaissa, että oivalluksen kautta opitut asiat tuntuvat oppilaista paljon merkityksellisemmiltä kuin ulkokohtaisesti opitut. Vapaus on oppimisen ilon käsitteen ymmärtämisen ja jäsentymisen kannalta tärkeä käsite. Vapaa oppilas on utelias ja luova. Vapaus oppimisprosessissa on sitä, että oppilas saa valita, miten hän vastaa tehtävän asettamaan haasteeseen (Rantala 2006, 50).

Seuratanssi on laji, jossa asiayhteyksien ymmärtämisellä on iso merkitys, varsinkin miestanssijoilla, jotka ovat tavallisimmin viejän roolissa. Mitä paremmin oppilaan saa alusta asti oivaltamaan yhteyksiä eri asioiden välillä, sitä syvempää oppimista tapahtuu ja sitä helpompi eri asioita on siirtää esimerkiksi tanssilajista toiseen tai kuviosta toiseen.

Oppilas tekee sitä, mitä osaa ja harjoittelee sitä, mikä motivoi. Positiivisessa huijauksessa opettaja tarjoaa oppilaalle sellaisen oppimisympäristön, joka houkuttelee oppilasta harjoittelemaan omista lähtökohdistaan lähtevää omaa oppimispolkuaan kohti uutta mielenkiintoista motorista taitoa (Eloranta 2009, kymmenen keskeistä periaatetta).

Oppilaan positiivisessa huijauksessa on siis itse asiassa kysymys siitä, että oppilaan itsetuntoa ruokitaan siten, että oppilas innostuu oppimisesta niin paljon, että hakee itse uusia tapoja edistyä oppimisessaan. Tämän vuoksi seuratan-sinopettajien on oltava erityisen tarkkana sen kanssa, että lajille ominainen sosiaalisuus säilyy vaikka opettamisen lähtökohtia muutettaisiinkin. Uskon, että sosiaalisessa vuorovaikutuksessa oppilaan itsetunnon vahvistumiselle annetaan hyvät mahdollisuudet.

Itsetunto rakentuu myönteisistä kokemuksista ja haasteista, joista ihminen on selviytynyt. Itsetuntoon kuuluu keskeisesti itseluottamus ja itsearvostus. Itseluottamus antaa rohkeutta ja avaa energiavirroille väylän kohti tavoitetta. Usko ja luottamus itseän tekevät tärkeän pettymyksen realistiseksi ja motivoivat päämäärää kohti (Kauppila 2003, 92). Epäonnistumista voi käsitellä ja selittää (rationalisoida) jälkeenpäin itselleen, mutta siihen ei tarvitse valmistautua etukäteen, sillä epäonnistumiseen valmistautuminen tuottaa vain epäonnistumista (Kauppila 2003, 93). Rantalan mukaan opettajan rooli on epäonnistumisen hetkellä tärkeä, sillä opettaja voi auttaa kohentamaan heikkoa itsetuntoa (Rantala 2006, 38).

Ydinkeskeinen opetus pyrkii siihen, että oppilas muistaa myöhemmin liikkueksaan opettelemansa tehtävän eli opetuksella on saatu aikaan pysyviä oppimismuutoksia. Tunnepainotteinen, mielekäs ja onnistumiseen perustuva oppiminen sisältää voimakkaita positiivisia tunnereaktioita, elämyksiä (Eloranta 2009, kymmenen keskeistä periaatetta). Muistissa säilyminen riippuu myös asian sisällöstä ja sen merkityksestä oppijalle. Tiedon merkittävyys ratkaisee myös sen,

koodaako opiskelija sen lyhyt- vai pitkäkestoiseen muistiin (Kauppila 2003, 116).

Tanssinoppimisessa kinesteettiseen aistiin perustuvalla lihasmuistilla on iso merkitys, minkä vuoksi oikeanlaisten toistojen määrä nousee suureen arvoon. Kun oppilaalle annetaan kehollisten muistikuvien lisäksi tunne-elämyksiä, uskon muistamisen vielä vahvistuvan. Muistamista auttaa myös se, että asiat jäsentyvät loogisesti toistensa päälle ja että ne ymmärretään sen sijaan, että niitä opeteltaisiin ulkoa.

Toiminnan ja harjoittelun maksimoiminen tulee mukaan automaattisesti, kun kyseessä motivoitunut, positiivisessa oppimisilmastossa työskentelevä, oivalta-vasta oppimisesta nauttiva oppija, koska tällainen oppija tekee mielellään oppimaansa asiaa myös varsinaisen järjestetyn oppimistilanteen ulkopuolella.

Tätä voidaan toki hyödyntää tanssitunneillakin ja Eloranta & Jaakkola ohjeistavatkin opettajat käyttämään instruktioihin, näyttöihin ja opetusjärjestelyihin mahdollisimman vähän aikaa. Ydinkeskeisessä motorisessa oppimisessa oppilas aloittaa heti alusta lähtien ytimen harjoittelun oman skeemaresurssinsa puitteissa tutussa ympäristössä, tutussa tehtävässä sekä helpotetuissa ja houkuttelevissa harjoitteluolosuhteissa (Eloranta & Jaakkola 2003, 8).

Seuratanssin opetuksessa apuopettajien / opetusvälineiden käyttö on vähäistä. Opetustilanteissa voisi kuitenkin auttaa esim. visuaalisia oppijoita hahmottamalla asiaa vaikkapa fläppitaululle tai jakamalla graafisia ohjeita oppilaille. Orientaatiokykyä voisi harjaannuttaa vaikkapa rakentamalla kulkureitin erilaisten esteiden avulla tanssilattialle. Apuopettajien käyttö on seuratanssinopettajille mielenkiintoinen haaste, johon kentän kannattaisi vastata.

3.3 Opettajan rooli

Toteutettaessa ydinkeskeisen opettamisen periaatteita opettajan on uskallettava astua havainnoijan ja ohjeiden antajan rooliin. Seuratanssikentällä opettajan odotetaan vielä antavan valmiita malleja, joiden mukaan ihmiset oppisivat tanssimaan "oikein", joten opettajan roolin muuttuminen vie todennäköisesti aikaa sekä opettajien itsensä että oppilaiden näkökulmasta.

Ydinkeskeisellä opettajalla on aikaa toimia myös havainnoijana. Hänellä on mahdollisuus nähdä oppilaat yksilöinä, joilla kaikilla on omat liikunnalliset taustansa ja taitonsa (Eloranta & Jaakkola 2003, 5). Opetus-oppimisprosessissa opettajan toiminta on perinteisesti ollut keskeisessä asemassa, sillä oppimista on pidetty tehokkaan opettamisen lopputuloksena. Behavioristisen oppimiskäsitksen vuoksi oppilas on vuosikymmenten ajan ollut toissijaisessa roolissa (Eloranta 2009, taustaa ja tavoitteita).

Opetus-oppimisprosessissa opettajan toiminta on perinteisesti ollut keskeisessä asemassa, sillä oppimista on pidetty tehokkaan opettamisen lopputuloksena. Erityisesti viime vuosikymmenen aikana tutkijat ovat havainneet, että oppilaan oma toiminta on oppimisen edellytys (Eloranta & Jaakkola 2003, 4). Käsitteistä oppimisesta on kääntynyt nurin niskoin: oppimiselle on tärkeämpää itse oppimisprosessi kuin lopputulos. Lopputulos eli oppiminen syntyy vain, jos oppilas omaehtoisesti ylläpitää oppimisprosessiaan (Eloranta 2009, taustaa ja tavoitteita).

Opettajan on nykyistä huomattavasti enemmän kiinnitettävä huomiota toisaalta oppilaaseen ja hänen edellytyksiinsä oppia ja toisaalta oppilaan aktiivisuuteen ja oppimismahdollisuuksiin vaikuttavaan oppimisympäristöön. Se tarkoittaa jatkuvaa havainnoimista sekä erilaisten suoritusvaihtoehtojen arviointia, hyväksymistä, ihailua ja ideointia. Se tarkoittaa myös jatkuvaa vuorovaikutusta ja yksilöllisen oppimisen ohjausta. Opettajalta kuluu vastaavasti vähemmän aikaa tunnin

yksityiskohtaiseen ohjaukseen. Ydinkeskeinen opettaminen antaa opettajalle mahdollisuuden päästä käyttämään kokonaisvaltaisesti koulutuksessa hankittuja ammattitaitoja (Eloranta 2009, kymmenen keskeistä periaatetta).

4 TUTKIMUKSEN TULOKSIA

4.1 Teemahaastattelun yhteenveto

Erilaisista taustoistaan huolimatta haastatteluun vastanneilla opettajilla oli jokseenkin yhteneväinen käsitys monesta asiasta. Sain vastaukset seitsemältä opettajalta, Timo Arstila ei vastannut kyselyyn.

Opinnäytetyöni kannalta mielenkiintoisin kysymyskokonaisuus liittyi didaktiikan opintoihin ja siihen, mitä valmistuvien opettajien odotetaan osaavan. Vaikkakin haastateltavat edustavat hyvin erilaisissa toimintaympäristöissä työskenteleviä opettajia, olin jonkin verran hämmästynyt ja pettynytkin siitä, että vastaukset oli niin selkeästi sidottu tiettyihin tanssilajeihin ja niiden variaatioihin sen sijaan, että perustaitojen kehittymistä ilman mitään lajia olisi nostettu esille. Tämä sai minut taas kerran pohtimaan sitä, mikä on idealismin ja todellisuuden suhde. Kun leivän päälle laitettavan leikkeleen määrä on kiinni siitä, kuinka paljon oppilaita kursseillasi on ja kuinka tyytyväisiä he ovat kurssin antiin, on jokaisen opettajan varmasti tehtävä kompromisseja ihanteidensa suhteen. Ehkä minun tehtäväkseni opettajien kouluttajana on tullut pitää yllä illuusiota idealismista ja siitä, että opetusta voi tehdä muistakin lähtökohdista kuin mitä tällä hetkellä tehdään. Jokainen valmistuva opettaja voi työllistyessään tehdä asioiden suhteen omia ratkaisujaan ja kenties peilata niitä tämän opinnäytetyön tuloksiin jonkun vuoden jälkeen.

Tässä yhteydessä on myös kiinnitettävä huomio siihen realiteettiin, että valtaosa tämän hetken tanssinopettajien ”isoista nimistä” on hankkinut osaamisensa oman harrastuspohjan, kenties eri liittojen näyttötutkinnon ja / tai oman kokemuksen kautta ja että pedagogista tietotaitoa on kentällä käytännössä liikkeellä vain vähän. Tämä lausuma ei millään tavalla aliarvioi tämän hetken osaajia, mutta asettaa toiveita ja odotuksia niille, jotka hankkivat vankan tanssillisen,

teoreettisen ja pedagogisen pohjan opiskelemalla tanssin ammatillisessa koulutuksessa usean vuoden ajan. Heidän tulisi erottua pedagogisella osaamisellaan harrastajapohjalta työtä tekevien opettajien ja ohjaajien joukosta.

Ammatillisessa tanssinopettajakoulutuksessa mukana olevat opiskelijat ovat erityisasemassa opetuksen kehittämisen suhteen ja heillä on erinomaiset mahdollisuudet kokeilla ja havainnoida asioita opetusharjoitteluryhmissään. Kentällä toimivat seuratanssinopettajat elättävät valtaosin itsensä yrittäjinä ja elinkeinon ollessa kiinni kurssin onnistumisesta kokeilujen suhteen ei uskalleta ottaa riskiä, joten tutussa ja turvalliseksi havaitussa opetustavassa pysyminen on varsin ymmärrettävää.

Haastatteluun osallistuneista kaikki vastaajat olivat sitä mieltä, että tanssilajien ja tanssilajiperheiden kirjon tulisi olla mahdollisimman laaja ja että mitään lajiperhettä ei voi nostaa tärkeämmäksi kuin muita. Kaikki painottivat vastauksessaan sitä, että seuratanssikenttä elää ja muuttuu koko ajan ja näihin muutoksiin tulisi kyetä vastaamaan esimerkiksi valinnaisuudella. Raili Laine nosti mukaan myös kehonhallintaan liittyvät tanssilajit ja erilaiset rekisteröidyt yksintanssimuodot. Myös Elina Maula korosti sitä, että paritanssilajin rinnalla tulisi kulkea vahvana joku yksintanssittava laji, jonka hallitsemisen avulla työllistyminen paranis.

Kysymykseen OAMK:sta valmistuvien opettajien valmiuksista ja niiden kehittämisestä Laine, Koivisto ja Koivula olivat vastanneet tanssiteknisten valmiuksien näkökulmasta ja he olivat sitä mieltä että niiden tulisi olla hyvät ellei erinomaiset ja että näihin tulisi kiinnittää huomiota jo pääsykoevaiheessa. Laine oli lisäksi nostanut esiin viemisen ja seuraamisen intuitiivisuuden. Tahvanainen tulkitsi asiaa yleisten valmiuksien kannalta ja painotti tanssin yleissivistyksen hankkimista ja Astikainen painotti vahvasti tanssin sosiaalista puolta ja sen ymmärtämistä. Maula korosti vastauksessaan osaamisen monipuolisuutta ja paritanssin osalta musiikintulkinnan ymmärtämisen tärkeyttä. Kaikissa vastauksissa oli näh-

tävissä se, että vastaajat pitävät kosketusta elävään seurataanssikkulttuuriin erittäin tärkeänä valmiuksien kehittymisen kannalta.

Didaktiikan opintoja koskevilla kysymyksillä vastaukset olivat melko yhteneväisiä. Kaikki olivat sitä mieltä, että didaktiikan opinnoissa tulee ottaa huomioon kaikki ikä- ja tasoryhmät. Kaikki vastaajat korostivat jollakin tavalla opettajuuden löytymistä oman pohdinnan ja analysoinnin kautta. Didaktiikan opetuksen tulisi Tahvanaisen ja Laineen mukaan lähteä liikkeelle omien vahvuuksien ja kehittämiskohtien löytämisestä ja Koiviston mukaan assistenttiopettajana toimiminen antaisi hyvät lähtökohdat oman opettajuuden kehittymiselle. Maula painottaa käytännönläheisten ongelmanratkaisutehtävien antamista opiskelijoille. Astikainen painotti opettajan empatiakyvyn kehittymistä ja Koivula oli nostanut yhdeksi tärkeimmäksi alueeksi vuorovaikutuksen. Vastaukset osoittavat mielestäni sen, että tanssinopetuksen kentällä opettaja pelaa ennen kaikkea persoonallaan, jonka avulla hän luo oppilaisiin ja toimintaympäristöön toimivan vuorovaikutussuhteen. Vastausten mukaan suunnitteluun, opetuksen toteuttamiseen ja arviointiin liittyvät asiat ovat myös tärkeitä, mutta eivät ohita persoonan kehittämiseen liittyviä asioita.

Vastauksessa, jossa pohdittiin didaktiikan opetusmenetelmiä tuli uudestaan useamman vastaajan kohdalla esille se, että elävässä tanssikkulttuurissa ja tanssinopetustilanteissa mukana oleminen edesauttaa opettajapersonan kehittymistä.

Vastaajien mukaan OAMK:sta valmistuvalla opettajalla on ideaalitalanteessa hyvät tiedolliset ja taidolliset valmiudet ja nöyrä asenne tulevaan työhön. Useampi vastaaja korosti kuitenkin sitä, että valmistuva opettaja on vielä harjoittelija, joka kasvaa opettajuuteen työtä tekemällä ja kokemuksia hankkimalla.

4.2 Toimintatutkimuksen yhteenveto

Toimintatutkimus on prosessi, jonka virallinen osuus tehtiin keväällä 2010, mutta toisaalta se on prosessi, joka alkoi tuolloin ja jatkuu niin kauan kuin yhteistyö opiskelijoiden kanssa jatkuu. Toimintatutkimus on siis meille kaikille myös erinomainen esimerkki elinikäisestä oppimisesta ja siitä, että opettamiseen liittyvissä asioissa ei tule koskaan valmiiksi.

Toimintatutkimuksessa oli minun lisäksi mukana 13 seuratanssinopettaja-opiskelijaa ja käytimme työskentelymenetelminä ryhmitöitä ja yhteistä keskustelua. Pyrin jakamaan ryhmät niin, että saman asian parissa työskenteli aina uudenlainen joukko opiskelijoita, koska ryhmädynaamiset asiat vaikuttavat siihen, miten yksilöt ilmaisevat mielipiteitään ryhmässä. Pyrin tämän työskentelytavan avulla siihen, että jokainen opiskelija pääsisi ainakin jossakin ryhmässä ilmaisemaan vapaasti omia näkemyksiään.

Tulimme toimintatutkimuksemme aikana siihen päätelmään, että seuratanssissa on sen monimuotoisuuden vuoksi mahdotonta erottaa yhtä ainoaa ydinasiaa, jonka voisi sijoittaa ympyrän keskiöön omana asianaan. Määrittellessämme seuratanssia tutkimuksen aluksi totesimme useaan eri otteeseen, että tanssimisen synnyttävät kaksi erillistä yksilöä, tanssijaa, jotka tanssin ajaksi muuttuvat yhdeksi tanssipariksi. Tämän tanssiparin synnyttämään tanssiin vaikuttavat molempien yksilöiden ominaisuudet ja heidän suhteensa ympärillä olevaan tilaan sekä soiva musiikki.

Pyrimme toimintatutkimuksemme aikana myös arvottamaan, onko olemassa jokin ydinalue, jonka voisi nostaa opetuksen kannalta tärkeämmäksi kuin muut. Ovatko tanssiaskleet ja –kuviot ensisijaisia opetettavia asioita vai pitäisikö ihmisiä vain opettaa tanssimaan soivaan musiikkiin? Riittääkö, jos molemmat osaavat askeleensa vai pitäisikö opettaa että kaikki tanssissa tapahtuva perustuu vintiin ja seuraamiseen? Onko väliä, minkälaisella joustolla/ vartalonliik-

keellä/ jalkojen artikuloinnilla lajia tanssitaan vai riittääkö, että molemmilla on ki-
vaa?

Eri osa-alueet limittyvät monessa eri asiassa, joten toimintatutkimuksen aikana
käytiin paljon keskustelua siitä, minkälaisiin kokonaisuuksiin asia olisi hyvä ja-
kaa. Seuraavaksi esittelen neljä osa-aluetta, jotka mielestäni muodostavat seu-
ratanssin ytimen.

5 SEURATANSSIN TÄRKEIMMÄT YDINALUEET

5.1 Sosiaalisuus

Sosiaalisuus on äärimmäisen laaja käsite, joka seuratanssissa pitää sisällään parin väliseen fyysiseen ja henkiseen vuorovaikutukseen liittyviä asioita. Seuratanssinopetuksessa näitä asioita opetetaan useimmiten vienti ja seuraaminen – termeillä, mutta tosiasiasa viennissä ja seuraamisessa on kysymys kahden ihmisen välisestä kommunikaatiosta. Itsestään selvää kuitenkin on se, että mikäli ihminen ei ole sinut itsensä kanssa sekä psyykkisesti että fyysisesti, hänen on mahdotonta olla luontevassa vuorovaikutuksessa toisen ihmisen kanssa. Niinpä sosiaalisuus ja sen opettaminen pitävät sisällään myös itsetuntemukseen liittyviä asioita.

Toimintatutkimuksen aikana pohdimme useaan otteeseen, tulisiko tätä aluetta jakaa pienempiin osiin ja asia jäikin varsinaisen tutkimussession aikana käsittelemättä loppuun. Olen oman kokemukseni pohjalta päätenyt siihen, että kun yksilön itsetuntemus on hyvä ja itseluottamus on saatu terveelle pohjalle, hän on valmis vuorovaikutukseen muiden kanssa. Seuratanssissa tärkeimpään rooliin *sosiaalisuuden osa-alueessa* nousee vuorovaikutus parin kanssa, koska tanssitilanteessa ollaan tiiviissä yhteydessä sen ihmisen kanssa, jonka kanssa tanssitilanne jaetaan. Haastetta kommunikaatioon ja sen opettamiseen tuo se, että tanssiparin kanssa tanssitaan vain kaksi kappaletta ja sen jälkeen edessä on taas uusi ihminen, jonka kanssa kommunikaation pitäisi toimia. Omanlaisensa lisähaaste on siinä, että tanssipari voi olla muuten täysin tuntematon ihminen, mutta tanssitilanteen onnistumisen kannalta vuorovaikutus ja keskinäinen luottamus olisi saatava syntymään äärimmäisen pienessä hetkessä. Opettajan tulisi siis kyetä antamaan oppilaille eväitä kohdata erilaisia ihmisiä ja kyetä luontevaan vuorovaikutukseen monenlaisten ihmisten kanssa.

Paritanssiin liittyvä vuorovaikutus, vienti ja seuraaminen, on myös fyysinen tapahtuma, mutta oma kokemukseni on se, että vuorovaikutteiseen tanssiin pääsee vain heittäytymällä tilanteeseen täysin myös henkisesti.

Sosiaalisuuden opettaminen on siis opettajalle suuri haaste, koska motorisen vienti-seuraamistaidon lisäksi tanssinopettajan tulee myös ymmärtää erilaisia persoonia ja heidän toimintatapojaan ja tottumuksiaan.

5.2 Kehonhallinta

Kehonhallinta pitää sisällään kehonlinjaukseen, kehon perusmotorisiin taitoihin, kehontuntemukseen, tilaan ja liikkumisen dynamiikkaan liittyvät asiat. Näidenkin jakamisesta eri osa-alueisiin keskusteltiin paljon toimintatutkimuksen aikana, mutta loppujen lopuksi päädyttiin siihen, että kaikki eri osiot kuuluvat *kehonhallinnan kokonaisuuden* alle. Tämä osa-alue on tanssinopettajalle omalla tavallaan tutumpi alue kuin sosiaalisuus, koska tanssinopetusta pidetään perinteisesti motorisen taidon opettamisena. Kehonhallintaan liittyvien taitojen opettaminen on ensiarvoisen tärkeää, jotta seuratanssinopetukseen saataisiin jatku-
mo, jonka avulla tanssijuus kehittyisi riittävästi. Kehonhallintataitojen opettamisessa kehon ja mielen yhteyden löytäminen nousee tärkeään rooliin, koska kehollinen minäkuva ei voi muodostua täydeksi pelkän suorittavan kehonhallinta-harjoittelun kautta.

5.3 Musiikki

Seuratanssiin liittyy yhtenä olennaisena osana soiva musiikki, joko elävä musiikki tai äänitteet. Toimintatutkimuksen aikana pohdittiin myös sitä, onko ole-
massa seuratanssia ilman musiikkia, mutta todettiin, että tanssimusiikki on suomalaisessa tanssikulttuurissa kuitenkin yksi liikkeellepaneva voima, jonka pois jättäminen muuttaisi lajin luonnetta erilaiseksi.

Suomalainen tanssiperinne rajoittaa paritanssin variointimahdollisuuksia mm. siten, että tanssimisen tulee kulkea salissa tiettyyn suuntaan, pari liikkuu joko

suljetussa tanssiotteessa tai vähintäänkin lähellä toisiaan ja tasojen käyttö on minimaalista. Musiikin tulkinnan avulla on mahdollista löytää seuratanssiin uusia variaatiomahdollisuuksia ja ulottuvuuksia ja tämän vuoksi musiikin perusteiden ymmärtäminen auttaa oppijaa tanssijana kehittyemisessä.

Seuratanssijan kehittymisen kannalta tärkeimmät asiat musiikin ydinalueessa ovat rytmikan peruskäsitteiden sekä eri tanssirytmien perusteiden ymmärtäminen sekä näiden soveltaminen parin kanssa tanssimiseen vapaassa kommunikaatiotilanteessa. Nämä ovat pohjana musiikintulkinnalle, joka parhaimmillaan perustuu siihen, että tanssipari on yhdessä osa soivaa musiikkia ja tulkitsee sitä yhdessä orkesterin soittajien kanssa omalla soittimellaan eli kahdella yhdeksi sulautuneella keholla.

Musiikintulkintaan liittyvissä asioissa koetaan onnistumisia sitä enemmän, mitä paremmin vienti ja seuraaminen (sosiaalisuus) sujuu ja tämä taas sujuu sitä onnistuneemmin mitä parempi kehohallinta kummallakin yksilöllä on. On siis todettava, että mitään näistä kolmesta edellä mainitusta osa-alueesta ei voi nostaa tärkeämmäksi kuin jotain muuta.

5.4 Tanssilajit ja –askelikot

Tämä on osa-alue, jonka opettamiseen valtaosa tanssikursseista pohjautuu ja jonka avulla ihmiset oppivat konkreettisesti sitä, mitä ovat tanssikurssilta tulleet hakemaan. Näitä taitoja opittuaan oppijalla on selkeä nimi oppimalleen asialle: valssin oikea käännös, fuskun paikanvaihtokuvio. Voi kuitenkin olla, että ilman kolmen edellä mainitun osa-alueen mukana olemista opetuksen tulos on se, että pari tanssii fuskun paikanvaihdon väärällä rytmillä, vienti-seuraaminen on repivää ja tyyllillisesti epämääräisellä tavalla tehtyä. Tanssinopettajan on kuitenkin otettava opetuksessaan huomioon myös oppijoiden tarpeet ja odotukset ja pidettävä huoli siitä, että niitä kunnioitetaan. Siksi tanssilajit ja –askelikot ovat yksi seuratanssin tärkeitä osa-alueita, joskin itse välttäisin kutsumasta sitä ydin-

alueeksi. Tosiasia on kuitenkin se, että osa-alueen tulee olla mukana opetuksessa eikä sitä voi jättää muita heikkoarvoisempaan asemaan.

6 YHTEENVETO JA POHDINTA

Seuratanssin opettaminen on perinteisesti pohjautunut behavioristiseen oppimiskäsitykseen, jossa opettaja on keskeisessä roolissa ja oppilaat ovat oppineet tanssimaan erilaisia tanssikuvioita, kuka sujuvammin kuka vähemmän sujuvasti. Yleinen opetuksen kenttä on jo pitkään ollut siirtymässä opettajakeskeisistä metodeista oppilaskeskeisempiin ja koko koulutuskentässä tiedostetaan yhä paremmin se, että ulkokohtaisesti asioita opettelemalla oppiminen ei ole optimaalista. Asenteen muutos on osittain havaittavissa myös seurataanssientällä, mutta vanhat tavat ja tottumukset ovat tiukassa ja uskallus lähteä rakentamaan perusopetusta uudesta lähtökohdasta on toistaiseksi vähäistä. Varsinkin alkeisopetuksen kyseessä ollen totutusta poikkeaminen tuntuu olevan hankalaa, opettajat olettavat oppilaiden haluavan oppia ensin perusasteeseen ja sen jälkeen ensimmäiset lajille tyypilliset kuviot. Tekniikan ja musiikintulkinnan opettamista vierastetaan ja se ”säätetään” jatko- ja konkaritason (pitkällä olevia tanssinharrastajia) kursseja varten. Ristiriitaa asiassa aiheuttaa se, että kun työssäni esittämiini ydinalueisiin pureudutaan konkarien opetuksessa, tulee tunnin jälkeen poikkeuksetta useampi tanssija antamaan palautetta siitä, että tämälajityyppistä opetusta pitäisi olla mukana aivan alkeissa. Musiikintulkintaa ja vienti-seuraamista on ruvettu viime vuosien aikana tuomaan mukaan opetuksen enenevässä määrin, mutta tanssillisuuteen ja kehollisuuteen liittyvien asioiden opettaminen on vielä hyvin vähäistä. Tämänhetkinen opetus ei välttämättä anna eväitä tanssijuuden syvemmälle kehittymiselle, vaan tämä jää oppijan oman aktiivisuuden varaan.

Haastattelututkimuksen ensisijainen tavoite oli kuulla kentällä toimivien opettajien mielipide siitä, mihin suuntaan valmistuvia seurataanssinopettajia tulisi ohjata ja sen mukana oleminen voi ydinkeskeisyyden kannalta tuntua jonkin verran irralliselta. Tutkimukseni varsinaisen teeman kannalta kysymyksiä olisi voinut muotoilla sellaiseen suuntaan, jolla haastateltaviltakin olisi saanut ohjausta seurataanssin ydinasioiden löytymiseen. Näitä asioita on toki mukana vastauksissa,

mutta ne täytyy poimia sieltä ikään kuin rivien välistä kirjoitettuina. Kolme toimintatutkimuksessa esiin nostamaani osa-aluetta (sosiaalisuus, kehonhallinta, musiikki) tulevat kaikki esille haastateltavien vastauksissa, joten uskallan tehdä tästä sen johtopäätöksen, että mikäli asiaa olisi kysytty selkeämmin haastattelussa, samat asiat olisivat nousseet tärkeiksi myös kentällä toimivien opettajien mielestä. Haastattelu oli minulle itselleni OAMK:n seuratanssinopettajakoulutuksen kehittäjänä tärkeä siksi, että vastauksista oli selkeästi luettavissa se, että kentällä arvostetaan antamaamme koulutusta ja luotetaan siihen, että koulutus tuottaa kentällä osaavia ja monitaitoisia opettajia, jotka tulevat omalta osaltaan muuttamaan opetuksen kenttää johonkin suuntaan.

Toimintatutkimuksen osuus jäi aikataulullisista syistä lyhyemmäksi kuin olin alunperin ajatellut. Toisaalta jakso oli tiivis ja oletukseni on, että asiat kypsyivät jokaisen tutkimukseen osallisena olleen ajatuksissa myös varsinaisten tutkimukseen varattujen tuntien ulkopuolella. Olin tietoisesti jättänyt esittelemättä opiskelijoille ydinkeskeisen opettamisen perusteita tai mitään asiaan viittaavaa aineistoa, koska halusin, että ryhmä löytää asiat mahdollisimman aidosti itse. Olen äärimmäisen varovainen antamaan asioille tai tapahtumille ”leimoja”, joilla ne nimetään tietynlaisiksi, siksi en myöskään missään vaiheessa maininnut ydinkeskeisyyden käsitettä, koska halusin, että opiskelijat löytäisivät mahdollisimman itsenäisesti yhteyden niihin asioihin, jotka seuratanssissa ovat tärkeimmät. Ydinkeskeisyydestä on tanssinopetuksen yhteydessä puhuttu vasta muutaman vuoden ajan, mutta olen vakuuttunut siitä, että samaa asiaa on käsitelty kaikenlaisen kehollisen oppimisen yhteydessä useammalla eri termillä. Mielestäni on tärkeintä oivaltaa, että oppimisessa on kysymys syvemmästä asiasta kuin ulkoa opettelusta – tässä työssä olen käsitellyt asiaa ydinkeskeisen opettamisen teorian kautta.

Pyrin toimintatutkimuksen aikana toimimaan mahdollisimman neutraalisti ilman että lähtisin johdattelemaan ryhmän ajatuksia tiettyyn suuntaan ja koen onnistuneeni tässä hyvin. Loppuvaiheessa otin ohjat omiin käsiini ja tein yhteenedon seuratanssin tärkeimmistä ydinalueista oman kokemukseni ja tuntemukseni

pohjalta. Sain tähän lisäksi uskoa siitä, että aloitimme vastaavanlaista työtä edellisen seuratanssin suuntautumisvaihtoehdon opiskelijoiden kanssa ja tulimme käytännössä samaan lopputulokseen tärkeiden ydinalueiden suhteen.

Opinnäytetyöhöni liittyvät haastattelututkimus osoitti minulle sen, että kentällä toimivat opettajat ovat kohtuullisen tyytyväisiä vallitsevaan opettajien tietotaitotilanteeseen eivätkä osaa kaivata siihen suuria muutoksia. Teettämäni toimintatutkimus ja käytännön kenttätö ovat toisaalta selkeästi osoittaneet minulle sen, että ydinkeskeisen opettamisen periaatteet ovat helposti sovellettavissa seuratanssinopettamiseen, mikäli ne osataan nivoa sopivalla tavalla seuratanssin sosiaalisuuden kenttään. Toivoisin, että tulevat opettajat lähtisivät jalostamaan ydinkeskeisen opettamisen ajatusta omassa työssään, joskin ymmärrän hyvin sen, mikäli ympäristön paineet ja taloudellinen selviytyminen vetävät työnteen lähtökohtaa ”kaupallisempaan” suuntaan. Eli siihen, että annetaan ihmisille se mitä he tulevat hakemaan (irrationaaliset tanssiaskleet ja -kuviot) välittämättä siitä, ymmärtävätkö he sitä, että niissä on huomattavan paljon johdonmukaisuutta ja loogisuutta ja asioita, jotka pohjautuvat toistensa päälle.

Tulen käyttämään yhteenvetoa seuratanssin tärkeimmistä ydinalueista orientaatioperustana opiskelijoiden tuleville didaktiikan opinnoille ja jatkamme työskentelyä toimintatutkimuksenomaisesti. Lisäksi käytän materiaalia muissa ohjaaja- ja opettajakoulutuksissa ja toivon, että tulevat opettajat vievät omalta osaltaan asiaa eteenpäin. Toiveeni olisi myös, että joku opiskelijoista innostuisi jatkamaan tutkimustani syventymällä kenties yhden osa-alueen opettamisen tutkimiseen.

LÄHTEET

Eloranta, V. & Jaakkola, T. 2003. Ydinkeskeinen motorinen opettaminen. Liikunta & Tiede, 5–6.

Kauppila, Reijo A. 2003. Opi ja opeta tehokkaasti. Psyykinen valmennus oppimisen tukena. Jyväskylä: PS-kustannus.

Rantala, T. 2006. Oppimisen iloa etsimässä. Jyväskylä: PS-kustannus.

Eloranta, V. Ydinkeskeinen opettaminen. Hakupäivä 16.10.2009.
http://www.edu.fi/teemat/laatuoliikuntakasvatukseen/ydinkeskeinen_opettaminen

Kajaanin AMK / Opinnäytetyö / Tukimateriaali. Toimintatutkimus. Hakupäivä 21.10.2010. <http://193.167.122.14/Opari/ontTukiToimTutk.aspx>

Routio, P. 3.8.2007. Toiminnan kehittäminen. Hakupäivä 21.10.2010.
<http://www2.uiah.fi/projekti/metodi/020.htm>

Törrönen, M. & Vornanen, R. Toimintatutkimus. Hakupäivä 21.10.2010.
<http://www.uta.fi/laitokset/sospol/sosnet/ammlis/toimintatut.htm>

LIITE

Haastattelu

Arvoisa kollega!

Tarjoan sinulle mahdollisuuden olla mukana kehittämässä Oulun seudun ammattikorkeakoulun seurataanssinopettajakoulutusta ja sitä myöten myös mahdollisuuden olla vaikuttamassa siihen, mitä seurataanssinopetuskentällä tulevaisuudessa tapahtuu.

Olen omien AMK-opintojeni loppusuoralla (ollut jo aika kauan☺, mutta nyt aion valmistua!) ja haluaisin hyödyntää tulevaa opinnäytetyötäni suunnitellessani sensi viikolla aloittavien seurataanssin suuntautumisvaihtoehdon opiskelijoiden pääaineopintoja sekä seurataanssin didaktiikan opintoja. Koen tehtävän varsin vastuulliseksi ja siksi käännyn teidän puoleenne.

Tulen käyttämään oheisen haastattelun vastauksia lähdemateriaalina opinnäytetyössäni, joka puolestaan on taustatutkimus OAMK:n tulevia seurataanssin ja seurataanssin didaktiikan opintoja ajatellen. Vuonna 2009 aloittavien opiskelijoiden opetussuunnitelma on jätetty varsin väljäksi, jotta sitä voidaan viedä oikeaan suuntaan kyseisen ryhmän ja kentän tarpeiden mukaisesti. Ensimmäisen vuoden päälajioopinnot tulevat koostumaan vakio- ja latinalaistansseista, rock´n´swingtansseista sekä suomalaisista seurataansseista. Seuraavien vuosien pääaineopintoja voidaan muokata eri näköisiksi, mikäli sille koetaan tarvetta.

Liitteenä on vuonna 2009 aloittavien opetussuunnitelma, josta näet pää- ja sivulajien sekä didaktiikan opintojen laajuudet. Näissä kaikissa opinnoissa kontaktiopetuksen määrä on 16-18x45min / 1 opintopiste. Mikäli sinulla on kysyttävää opetussuunnitelmasta, vastaan mielelläni.

Olen valinnut haastateltaviksi tanssinopettajia ja –valmentajia, joilla on pitkä kokemus kenttätöistä ja jotka ovat jo omalta osaltaan voimakkaasti vaikuttaneet siihen, miten seurataanssia tällä hetkellä opetetaan. Olen lähettänyt tämän kirjeen seuraaville opettajille ja valmentajille: Raili Laine, Juhani Tahvanainen, Maija Astikainen, Sari Aaltonen, Timo Arstila, Tommi Koivula. Lisäksi olen lähettänyt OAMK:ista valmistuneelle opettajalle, Kati Koivistolle ja syksyllä valmistuvalle opiskelijalle, Tii Alasimille. Uskon vahvasti, että kyseisen ryhmän asiantuntemus ja kokemus antavat minulle arvokasta tietoa siitä, mitkä ovat kentän odotukset OAMK:sta valmistuvien opettajien suhteen.

Toivoisin, että käyttäisit pari tuntia ajastasi ja vastaisit ajatuksen kanssa seuraaviin kysymyksiin. Mikäli haluat mieluummin vastata kysymyksiin suullisesti, ota minuun yhteyttä niin soitan sinulle sopivana ajankohtana...vaikkapa silloin kun istut autossa pitkällä matkalla☺

Tiedän, että alkusyksy ei ole paras mahdollinen aika tämäntyyppiselle tutkimukselle, mutta toivoisin kuitenkin että vastaisit kysymyksiin syyskuun loppuun mennessä. Ilmoitathan minulle, mikäli et ole käytettävissä opinnäytetyöni yhteistyökumppanina tai mikäli tarvitset lisää aikaa vastauksiin.

Kysymyksiä ei ole kovin montaa, siksi toivoisinkin saavani niihin pohdittuja, monisanaisia ja perusteltuja vastauksia, jotta saan riittävästi pohjaa omille pohdinnoilleni.

Taustatietoa haastateltavasta:

Nimi, kokemus opettajana /valmentajana (montako vuotta)

HAASTATTELUKYSYMYKSET

Päälaji- ja sivulajiopinnot:

- 1. Mitä tanssilajeja tai tanssilajiperheitä opintojen tulisi mielestäsi sisältää? Pohdi myös mahdollisia voimasuhteita; onko joku laji /lajiperhe mielestäsi tärkeämpi kuin joku toinen? Perustele valintojasi.**
- 2. Minkätyyppisiä tanssillisia valmiuksia OAMK:sta valmistuvalla opettajalla tulisi olla? Millä keinoin ko. valmiuksia saisi mielestäsi parhaiten kehitettyä?**

Päälajin didaktiikkaopinnot:

Tiedoksi:

Didaktiikan opinnot ovat osa pedagogisia opintoja, joihin liittyy myös opetusharjoittelu ja työharjoittelu. Opettamiseen ja oppimiseen liittyvät teoriakehykset opiskellaan ammatillisen opettajakorkeakoulun järjestämällä opintojaksoilla ja OAMK:n järjestämät didaktiikan opinnot keskittyvät seurataanssin opettamiseen ja tukevat näin opetus- ja työharjoittelua.

- 1. Mitä asioita didaktiikan opetuksen tulisi mielestäsi sisältää? Perustele.**

2. Mistä asioista didaktiikan opetuksen tulisi mielestäsi lähteä liikkeelle? Perustele.

3. Minkätyyppisillä opetusmenetelmillä didaktiikan opinnoissa saavutetaan parhaita tuloksia? Perustele.

-

Määrittele sanallisesti, minkälainen on OAMK:ista valmistunut tanssinopettaja. Oletusarvona on että opettaja on suorittanut opintonsa tunnollisesti ja antaumuksella.

Onko jotain muuta OAMK:n koulutukseen tai opettajiin liittyvää, jota haluat tuoda esille? Mitä vahvuuksia olet nähnyt kentällä? Mitä kehittämisalueita koulutuksella on? Tämä kysymys ei kuulu varsinaiseen tutkimukseen, joten voit jättää vastaamatta tähän.

Yhteistyöstä kiittäen,

Liisa Kontturi

Päätoiminen tuntiopettaja OAMK

STOL, fellow&examiner IDTA

1